

Prethodna pitanja

1. Postoji li tehnička uvjetovanost koja isključuje zaštitu u smislu članka 8. stavka 1. Uredbe Vijeća (EZ) br. 6/2002 od 12. prosinca 2001. o dizajnu Zajednice⁽¹⁾ i kada učinak oblikovanja nema važnosti za dizajn proizvoda, nego je (tehnička) funkcionalnost jedini čimbenik koji određuje dizajn?
2. U slučaju da Sud potvrdno odgovori na prvo pitanje:

S kojeg gledišta valja ocijeniti jesu li pojedinačna obilježja proizvoda izabrana samo iz razloga funkcionalnosti. Je li mjerodavno gledište „objektivnog promatrača”, i ako da, kako ga treba odrediti?

⁽¹⁾ SL. L 3, str.1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 24., str. 45.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 27. srpnja 2016. uputio Bundesarbeitsgericht (Njemačka) – Vera Egenberger protiv Evangelisches Werk für Diakonie und Entwicklung e.V.

(Predmet C-414/16)

(2016/C 419/36)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Bundesarbeitsgericht

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Vera Egenberger

Tuženik: Evangelisches Werk für Diakonie und Entwicklung e.V.

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 4. stavak 2. Direktive 2000/78/EZ⁽¹⁾ tumačiti na način da poslodavac, kao u predmetnom slučaju tuženik – odnosno crkva za njega – može sam odlučiti na obvezujući način, da je određena vjera kandidata, prema prirodi djelatnosti ili okolnostima u kojima se ona obavlja, stvaran, legitiman i opravdan uvjet za obavljanje zanimanja s obzirom na njegov sustav vrijednosti?
2. U slučaju negativnog odgovora na prvo pitanje:

Mora li odredba nacionalnog prava – kao u ovom slučaju članak 9. stavak 1. prva mogućnost AGG – u skladu s kojom je različito postupanje na temelju vjere u slučaju zapošljavanja pri vjerskim zajednicama i s njima povezanim ustanovama također zakonito ako je, uzimajući u obzir vlastitu predodžbu vjerske zajednice s obzirom na njezino pravo samoodređenja, određena vjera opravdan uvjet za obavljanje zanimanja, ostati neprimijenjena u sporu poput ovog u predmetnom slučaju?

3. U slučaju negativnog odgovora na prvo pitanje, također:

Koje uvjete glede prirode djelatnosti ili okolnosti u kojima se ona obavlja treba odrediti kao stvarne, legitimne i opravdane uvjete za obavljanje zanimanja, s obzirom na sustav vrijednosti organizacije u skladu s člankom 4. stavkom 2. Direktive 2000/78/EZ?

(¹) Direktiva Vijeća 2000/78/EZ od 27. studenoga 2000. o uspostavi općeg okvira za jednako postupanje pri zapošljavanju i obavljanju zanimanja, SL L 303, str. 16. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 1., str. 69.)

Žalba koju je 28. srpnja 2016. podnio mobile.de GmbH, ranije mobile.international GmbH protiv presude Općeg suda (osmo vijeće) od 12. svibnja 2016. u spojenim predmetima T-322/14 i T-325/14, mobile.international protiv EUIPO-a – Rezon

(Predmet C-418/16 P)

(2016/C 419/37)

Jezik postupka: njemački

Stranke

Žalitelj: mobile.de GmbH, ranije mobile.international GmbH (zastupnik: T. Lührig, odvjetnik)

Druga stranka u postupku: Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO)

Žalbeni zahtjev

Žalitelj od Suda zahtijeva da:

- ukine presudu Općeg suda (osmo vijeće) od 12. svibnja 2016. donesenu u spojenim predmetima T-322/14 i T-325/14, i
- Uredu Europske unije za intelektualno vlasništvo naloži snošenje troškova postupka.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

Pobijanom se presudom povrjeđuje članak 57. stavak 2. Uredbe br. 207/2009 (¹) u vezi s pravilom 22. stavkom 2. i pravilom 40. stavkom 6. Uredbe br. 2868/95 (²), jer se u njoj suprotno opće priznatim načelima pravnog tumačenja pojam „dokaz uporabe” u članku 57. stavku 2. Uredbe br. 207/2009 drugačije tumači nego u pravilima 22. stavku 2. i 40. stavku 6. Uredbe br. 2868/95. Različito tumačenje istog pojma u uredbama br. 207/2009 i br. 2868/95 nije sukladno načelima pravne sigurnosti i pravne jasnoće. Osim toga, Opći je sud zanemario činjenicu da pravilo 22. stavak 2. i pravilo 40. stavak 6. Uredbe br. 2868/95 zabranjuju nepravodobno podnošenje dokaza o uporabi u postupku za proglašenje odluke ništavom, te da EUIPO ne raspolaže nikakvom marginom prosudbe o tome. Članak 57. stavak 1. Uredbe br. 207/2009 nije primjenjiv niti ga je EUIPO primijenio, tako da se na njemu ne mogu zasnivati odluke žalbenih vijeća i Općeg suda.

Pobijanom se presudom povrjeđuje i članak 76. stavak 2. Uredbe br. 207/2009, jer je Opći sud pogrešno utvrdio primjenjivost članka 76. stavka 2. Uredbe br. 207/2009, iako se zbog sustavnog tumačenja pravila 50. stavka 1. podstavka 3. Uredbe br. 2868/95 tome u postupku proglašavanja žiga ništavim protive pravilo 22. stavak 2. i pravilo 40. stavak 6. navedene uredbe. Osim toga, nisu ispunjeni ni uvjeti iz članka 76. stavka 2. Uredbe br. 207/2009, jer intervenijent tijekom cijelog postupka nije iznio opravdani razlog za nepravodobno podnošenje računa koje je posjedovao od početka. Stoga je Opći sud pogrešno primijenio članak 76. stavak 2. Uredbe br. 207/2009, jer su stadij postupka i popratne okolnosti isključivale razmatranje nepravodobno podnesenih dokaza. Osim toga, Opći je sud iskrivio činjenice, time što je pogrešno predstavio činjenično stanje na način da se kod računa podnesenih tijekom žalbe ne radi o „dodatnim” odnosno „razjašnjavajućim” dokazima.

Opći sud nije ispitao ni fonetska ni pojmovna odstupanja stvarno upotrebljavanog znaka, te se općenito nije usredotočio na ukupni dojam, već samo na pojedine sastavne dijelove, čime je pogrešno primijenio članak 15. stavak 1. točku (a) Uredbe br. 207/2009.